



— Παιδιά, τούς είπε, πρέπει να μπούμε...

— Παιδιά, τούς είπε, πρέπει να μπούμε...



«Μά γιατί είνε επικίνδυνο, θέλω κ' εγώ νάρθω!...» (Σελ. 286, στ. 6')

— Παιδιά, τούς είπε, πρέπει να μπούμε...

— Παιδιά, τούς είπε, πρέπει να μπούμε...

— Παιδιά, τούς είπε, πρέπει να μπούμε...

— Παιδιά, τούς είπε, πρέπει να μπούμε...

— Παιδιά, τούς είπε, πρέπει να μπούμε...

— Παιδιά, τούς είπε, πρέπει να μπούμε...

— Παιδιά, τούς είπε, πρέπει να μπούμε...

— Παιδιά, τούς είπε, πρέπει να μπούμε...

σαν, για να τής αναγγείλουν την επιτυχία.

— Αλλά ή Κολέττα με κανένα τρόπο δεν θέλησε να το παραδεχθῆ.

— Δεν μου υποσχεθήκατε να με πάρετε και μένα; έλεγε στον 'Αλβαράδο...

— Μά παιδί μου, είνε επικίνδυνο...

να τής ρίξη τα χαρτιά. Αυτή τὸ δέχθηκε με χαρά...

— Ο 'Αλβαράδο έδωσε τότε τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως.

— Ὑστερ' ἀπὸ λίγα λεπτά, τὸ μικρὸ στρατεύμα ἦταν μαζεμένο κάτω ἀπὸ τὸν τοῖχο...

— Ἀφοῦ τὸν ἐμέτρησε μετὰ τὸ μάτι, ὁ 'Ανρικήξ...

— Ἀμέσως αὐτὸς ἐπῆγε κ' ἐξερρίζωσε ἀπὸ τὸ γειτονικὸ δάσος...

— Μά γιατί είνε επικίνδυνο, θέλω κ' εγώ νάρθω!... τί ἐννοίασατε; πῶς ἡ Κολέττα...

— Καλὰ λοιπόν, εἶπε, θάρρῃς. Ἄλλὰ πρόσεξε, θὰ μάκοϋς!

— Σὲ ὅλα, σὲ ὅλα! ἐφώναξε χαροῦμενη ἡ Κολέττα.

— Ἐπρεπε νὰ περάσουν δυὸ ὥρες, γιὰ νὰ ξεκινήσουν.

— Ἡ Κολέττα ἐκάθησε σὲ κάτι ρούχα ποῦ τῆς εἶχαν στρώσει, κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα...

— Τότε ὁ 'Ανρικήξ ἐπῆγε νὰ κάμῃ συντροφία τῆς Κολέττας.



«Οἱ μαῦροι βυθίζουν στ' ἀνοιχτὰ στόματά τους...» (Σελ. 287, στ. 6')

Ο κτηματίας τὴν ἐπαίνεσε πολὺ γιὰ τὴν ἀταραξία ποῦ ἔδειξε...

— Μπράβο! τῆς εἶπε' ἐξακολούθησε εἶσι καὶ δὲν θὰ τὸ μετανοιῶσω...

— Ἀμα μαζεῦθηκαν ὅλοι μέσα στὸν κῆπο, ὁ 'Αλβαράδο ἐτοιμάθηκε νὰ προχωρήσῃ...

— Τί εἶνε; ρώτησε ὁ κτηματίας σιγά. — Κυττάξτε καί... πίσω ἀπὸ τὰ μαμπεῦ...

— Ο 'Αλβαράδο ἐκύτταξε πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ εἶδε κάτι μαῦρα πράγματα...

— Σά κρο ν τί Ντίοσι! ἐψιθύρισε' εἶνε σκυλιά!

Οἱ μαῦροι ἀκουσαν αὐτὰ τὰ λόγια καὶ ἔκαμαν πρὸς τὰ ὀπίσω.

— Ἐβγαλαν λοιπόν ἀπὸ τὴ ζώνη τους αὐτοὶ ἀπὸ μιὰ κάμα, ἐκεῖνοι ἀπὸ ἓνα ξυράφι...

— Τὰ σκυλιά αὐτὰ, ποῦ τὰ μετεχειρίζοντο...

— Αὐτὸ ἔκαναν τώρα. Ἄλλ' ἅμα βρέθηκαν μπροστὰ...

— Στὸ σκοτάδι ἀντηχοῦσε παράξενα ἡ δυνατή τους ἀναπνοή...

— Ἐπιτέλους ἐν' ἀπ' αὐτὰ ἀποφάσεις νὰ προσβάλλῃ...

— Ἄλλα πέντε σκυλιά, ποῦ ἡ μωροδιά τοῦ αἵματος...

μνει μανιώδη, ἐφοροῦν γουλλίζοντα καὶ τριγυρίζουν...

Τὰ σκυλιά γυμῶν ἐπάνω τους. Ἄμέσως οἱ μαῦροι βυθίζουν...

ΑΘΗΝ'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟ ΜΠΟΛΙ



Ἄγαπητοί μου, ΤΥΧΑ προχθὲς ε' ἓνα σπίτι...

Τὰ παιδιά ὅμως ἀντιδρούσαν, ξεθύμαιναν με ξεφωνητά...

μόνο κάπου-κάπου: «Εγὼ... μολιάσθηκα!» Πραγματικῶς...

Τὸ μικρότερο πάλι ἀπὸ τὰ κορίτσια, μιὰ κατεργαροῦλα...

Ἄλλὰ ξαναγορρίζω στοὺς μεγάλους, ποῦ φοβοῦνται...

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ





